

A hajnal

Tavaly nyáron, amikor Balatonnál nyaraltunk, egyik reggel korán ébredtem fel, és kiültem a kertbe. Első pillantásra a táj semmiben sem különbözött a megszokottól, bár hajnalodott. Mikor jobban körülnéztem, észrevettem a felkelő nap első sugarainak megcsillanó fényét a Balaton kéklő vizén. Az égitest fényes, sárga korongja akkor tűnt fel a horizont felett. Narancsos színben pompázott körülötte az ég, és hasonló színűre festette az éppen átúszó báránnyelűket is. A nap még alig látszott, és alig melegített, de máris megindult az élet a környéken. A közeli fa lombjai között egy sárgarigó kezdett rá legszebb énekére, melyre rögtön választ is adott egy másik, a szomszédban fészkelő madár. A fénysugarak megcsillantak a lábam alatt lévő fűszálak harmatcseppjein is, és százféle színben verődtek vissza. Ha balra tekintettem, még az esti ég barátságosan szürkességét láttam, de ha jobban megnéztem, a meleg, fényes nappalt ígérő mennybolt mosolygott vissza rám. Ekkor egy hatalmas felhő jelent meg a végeláthatatlan égbolton. Eltakarta a felkelő napot, és egy pillanatra azt hittem, hogy visszafelé forog az idő. Sötétségbe borult minden. Szerencsére gyorsan feltámadt a szél, elfújta a „nagyra nőtt” báránnyelűt, és újra vakító fényben ragyogott a keleti határ. Magam sem tudom, meddig ültem ott, de egyszer csak azt vettem észre, hogy felkelte a nap, véget ért a hajnal és elmúlt a csoda.

Tóth Zsófia 8.b

